

אותך אברקש

מסילות למבקשי השם בדרכי העבודה העולה בית קל
במשנתו של הרה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע

פר' ברר - בחוקותי | ג'ניון 5

הרה"ג ר' יחזקאל גרינהויז שליט"א

בן הגאון הצדיק ר' צבי גרינהויז שליט"א, מגדולי התורה והמוסר בדורנו.

לבו חזו' גדולת אדונינו התנא רשב"י זי"ע

או פוליטיקאים או עסקנים או שנמנע מלומר דעתו מחמת פחד או אילוצים אחרים, ואין להאריך מפני כבודו של ישראל, ולצערנו האמת הוא כן (הרבה פעמים) שאף שבהכרח צד אחד לפחות מורה מתוך דברי תורה, קשה לקבל שיש כאן מחלוקת פשוטה בהוראה מתוך ד"ת, (ההכרח לקצר מאוד מכמה טעמים ומי שיתעקש שאסור לומר כן, זהו מפני שכבר מוחלט לו הנהגתו לפי מקומו וקהילתו, ומה הפסד לחשוב שגם השני טוב, ואחרי הכול בדוק היטב, מה תאמר על ענין פלוני ואלמוני האם גם בזה תאמר כן. דו"ק ותשכח) וא"א להאריך יותר. ועל מצב זה גופא בא התנא רשב"י זי"ע בבשורה טובה

התורה? ובפרט שבסוגיא שם מבואר ששכחת התורה תהיה בפרטי הלכות טומאה וטהרה, ומה מועיל לזה גילוי הזוה"ק?

ולבין הדבר יש להתבונן בסוגיא תמוהה זו, ומכאן ביאור הסוגיא יאיר לנו מאוד דברי רבינו"ל. הנה הגמ' מביא ברייתא, שתבוא אישה לביהמ"ד לשאול על ככר אם טמא או טהור, ולא ידעו לענות, נמקשה בגמ' מה תהי' השאלה, אם תאמר שתשאל כך וכך (עיי"ש בגמ') לא יתכן, כי הרי זה 'מקרא' מפורש, ואם תאמר שהשאלה תהיה כך (עיי"ש) לא יתכן, כי זה משנה מפורשת, אלא השאלה תהי' בספק דרב אדא בר אבהה בענין שרץ בתנור אם נחשב ל'מליא טומאה' עיי"ש. ואינו מובן כלל, כי מאותו

טעם שפשוט לגמ' שלא ישכחו מקרא ומשנה, גם לא ישכחו גמרא מפורשת ופשוט, אלא ודאי אין הכוונה לספק זה בדווקא של רב אדא ב"א שכבר כתוב מפורש בש"ס אלא כעין זה, שנראה

בגמ' שרשב"י שאומר שלא תשכח גם מודה למציאות זו, וכמפורש בגמ' דמקשה מה רשב"י יענה על הפסוקים שדרשו חכמים? ומתריצין שלא ימצא משנה ברורה והלכה ברורה במקום אחד ופירש"י 'הלכה ברורה בטעמים, שלא תהיה בה מחלוקת'. ע"כ, א"כ הרי מפורש שהכול מודים שעיקר התורה לא תשכח, מקרא, משנה, וה"ה לגמרא, ומאידך גם רשב"י מודה שיהי' ריבוי ספיקות ומחלוקות [ולא מסתבר שהחילוק הוא שלפי רבותינו לא ידעו בכלל איך לדון ולרשב"י יהי' בזה מחלוקות] וא"כ מה המחלוקת?

[ומראה מקום אני לך, דבספר ויא"מ מאמר של"ש האריך הגה"ק מסאטמאר ז"ל בעומק הסוגיא, בקושיות אלו ועוד, והרחיב בזה דרכו בקודש מסימן קס"ג והלאה, והביאור שנכתב הוא עפ"י מה ששמעתי מאנ"ש ותואמים הדברים למסקנתו שם].

והביאור בזה שבעצם ריבוי ספיקות ומחלוקות אינו מוגדר כשכחת התורה, וכמה תורה נתרבה בעולם אין קץ עיי"ז, גם כשהי' מחלוקות סוערות על גט פלוני ומקווה פלונית נתחברו ע"ז כמה שו"ת וספרים רבים ונתרבה התורה, אלא הגדר שתהי' מחלוקות מסוג אחר, והוא הנראה בעוה"ר לעינינו, ריבוי עצום של מחלוקות שכל צד ברור שאין הצד השני מורה מתוך התורה, אלא כ"א מבין שהצד השני מושפע מההמון

בתחילת הספה"ק ליקו"מ [בין ההקדמה לתורה א] נמצא מאמר שהוא כעין 'פתיחה', מאמר זה פותח 'לכו חזו מפעלות ה-התגלות נפלא מסוד גדולת התנא האלוקי רשב"י ז"ל-והוא מהשיחות הקדושות שאמר אדמו"ר ז"ל בנסיעתו הנוראה לאומן ע"מ להסתלק שם-אייר תק"ע, וקבעה מוהרנ"ת ז"ל כפתיחה לכלל הספר, ורגילים ללמדו בימים אלו הסמוכים לל"ג בעומר.

וז"ל המאמר: **רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשכח תורה מישראל על ידו. כמוכא בדברי רז"ל (שבת קלח ב) כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשכח מישראל, ואמר רשב"י שלא תשכח שנאמר 'כי לא תשכח מפי זרעו'. וכמבואר בזוהר (נשא סוף קכד ע"ב) בהאי חיבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא.**

ועתה בוא וראה והבן נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה, כי על כן סמך ר' שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו. כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרומז ונסתר סוד הזה, שע"י זרעו של יוחאי שהוא רשב"י, על ידו לא תשכח התורה מישראל.

כי סופי תיבות של זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו הם אותיות יוחאי. וזה שמרמז ומגלה הפסוק 'כי לא תשכח מפי זרעו' מפי זרעו דייקא היינו מפי זרעו של זה בעצמו שהוא מרומז ונסתר בזה הפסוק, שהוא התנא יוחאי. כי ע"י זרעו של יוחאי שמרומז בזה הפסוק בס"ת כנ"ל, שהוא רשב"י, על ידו לא תשכח התורה כי בזוהר דא יפקון מן גלותא כנ"ל. וכי"ז.

הקושיות ידועות (ומאפס מקום הנני מוכרח לקצר, ואכתוב הביאור הידוע, ושמעתי מגדולי אנ"ש) גם הביאור בלשון רבינו"ל 'הבטיח שעל ידו'. שהרי התנאים נחלקו בדרשות הפסוקים, ורשב"י הביא פסוק ידוע, אם כן במה נחלקו? אלא שרבותינו בתחילת גלות ישראל אחר חורבן ביהמ"ק התבוננו וראו את עומק הגלות הארוכה, וכל ההסתרות והירידות וכי' וראו שמוכרח שתשכח התורה, ודרשו כן מקראי כמבואר שם בגמ' [ועי' במפרשים איך יפרשו מקרא דרשב"י, כי פרט זה לא מבואר בסוגיא] ואמנם רשב"י ודאי גם ראה כל זאת, אבל מחמת שהוא זכה שנבחר לגלות ספר הזוהר 'דביה יפקון מן גלותא' והוא גם הרפואה למכת 'שכחת התורה' (עי' לקמן הקשר בין הדברים), על כן בהכרח לפרש כי לא תשכח מפי זרעו כפשוטו, שלא תשכח התורה, וענין זה השיג יותר מהנהדרין ביבנה (שהיו רבותיו כמבואר בברכות פ' 'תפילת השחר'). לפי שהוא נבחר משמיא לגלות חלק זה בתורה, וכידוע, ולענין זה קורא הרבי 'הבטיח שעל ידו' לפי שסיבת הדרשה שדרש כן היא מה שידע שמכוחו יהיה דבר זה.

אמנם באמת צריך ביאור איך ספר הזוה"ק מציל משכחת

ובזה אנשי בשורה אנו היום, שכפי אשר נתדבק באור הזוה"ק ובאור הרשב"י ע"ה יאיר לנו ותתדבק נפשנו ב'נשמת התורה' אשר בידוע הנגלה נקרא 'נפי התורה' והסוד הוא 'נשמת התורה' ובהיבור ל'נשמת התורה' יוכל ל'הבחין בין אמת לשקר מה מחבר אותו יותר לקדב"ה ולחיות אמונית בקיום התורה, ולשמוח מעומק הלב שלא שם חלקנו כהם וכי'.

לישראל "חס ושולם, לא תשכח תורה מישראל" וגילה לנו רביה"ק ז"ל שכונת רשב"י שאם בתוך מצב של בלבול והסתרה ושכחה זו נשתמש באורו הבהיר של רשב"י, מה שגילה בזוה"ק (ומצורף לזה אורן של הצדיקים האמיתיים שהמשיכו את גילוי הרשב"י עד לדרגות הנמוכות ביותר, ובהכרח לקצר אבל זה גופא הטעם שמאמר זה הובא ונדפס ע"י מוהרנ"ת ז"ל כ'פתיחה' לספה"ק ליקו"מ). זהו גופא תקוותו ונחמתן של ישראל, ואם נתדבק באור זה יאיר לנו חשכת אפלת השכחה הנמצאת בהכרח, וגם רשב"י מודה שבעצם יהי' מכה זו, אלא שישנה גם רפואה לזה.

והביאור בזה שמצב זה נובע ממיצת הלב, ואיבוד קשר חי להקדב"ה ולקיום התורה עד שהכול נעשה חיצוני, וכידוע מהג"ר על החילוק בין דורות הראשונים לדורות האחרונים, שמבואר בגמ' 'אחרונים לא נתגלה עיונם' וביאר הגר"א ז"ל שהראשונים אף שמעשייהם היו מקולקלים, מ"מ הי' ליבם טוב ואחרונים להיפך. היינו שעיקר הירידה ושכחת התורה תהיה בלב, ובהעדר חיות הלב יוכל בקל לטעות ונדמה לו שהכול עפ"י תורה ומוצא ק"נ טעמים מתוך התורה שדווקא כך וכך, וממש אסור לעשות להיפך מזה.

ובזה אנשי בשורה אנו היום, שכפי אשר נתדבק באור הזוה"ק ובאור הרשב"י ע"ה יאיר לנו ותתדבק נפשנו ב'נשמת התורה'

ולדבקה בו

"שאלה טובה!!! ואת הדבר הזה רבינו מסביר בתורה קל"ה, וכך הוא כותב שם, 'ההתקשרות היא האהבה' שאוהב את הצדיק, כמו שכתוב, ונפשו קשורה בנפשו, ומתרגם אונקלוס ונפשו 'חביבא' ליה כנפשיה. זאת אומרת, שאם אנחנו 'אוהבים את הצדיק', אנחנו ביחד אתו, וכמו שכותב רבינו, 'אהבה' בגימטריא 'אחד' וזוכים להזדכך, ולהרגיש את ה' יתברך יותר ויותר".

"ואיך כל זה קשור למירון??? הדברים פשוטים. ידוע מאחד מתלמידי האר"י, שהיה במירון בל"ג בעומר, ובצדקו היה אומר כל יום 'נחם' על צער השכינה ורשב"י הקפיד עליו מאד, ואמר לו מדוע אתה אומר 'נחם' ב'שמחה שלי'. רואים, שהיום הזה, זה יום של שמחה לרשב"י, ורשב"י רוצה שישמחו ביום הזה, בפרט במקום מנוחתו, וכמו שיש שמחה של חבר טוב שאוהבים, הולכים לחתונה שלו ושמחים אתו, כך אנחנו הולכים לשמוח עם ר' שמעון, וזה מגדיל את האהבה והחיבור עם ר' שמעון, ואז זוכים להרגיש את הקב"ה ביתר שאת וביתר עוז.

"לא סתם כתוב ב'בני יששכר', שהשמחה בל"ג בעומר, היא שמחה של למעלה מדרך הטבע, מעין שמחה שלעתיד לבוא, שאז כולנו נזכה להזדכך ולהרגיש את ה' בשלימות..."

"מעניין מאד...", הגיב ישראל בהתפעלות, "עכשיו אני מבין, מדוע האריז"ל, האוה"ח הק'ה'בן איש חי, ועוד הרבה צדיקים, טרחו ונסעו כמה ימים בדרכים מרחקים עצומים, ל'הילולא במירון' כדי להרגיש את האור הנפלא הזה..."

"ממש כך, וכמו שהצדיק ר' אשר זעליג מרגליות זצ"ל, הוסיף לשיר 'בר יוחאי את המילים, 'ואשרי הנוסעים על ציוןך והלומדים מאמריך' זכותו יגן עלינו ועכ"ל..."

בכלל מה קורה כאן?! בשביל מה צריך את זה?" "אוהו... אל תדאג, אני אסביר לך הכל", השיב חיים, "רק לפני זה נקדים כמה הקדמות, בשביל שהדברים יהיו ברורים..."

"בספרים הקדושים, בפרט בספר 'אבן שלמה' של הגאון מוילנא מבואר, שכל העבודה שלנו בעולם, זה לזכך את המידות שנמשכות מארבעת היסודות. ה'תאוות' הם יסוד ה'מים', 'עצבות ועצלות' הם יסוד ה'עפר', 'כעס' מיסוד ה'אש' וכן על זה הדרך... ועל זה סובבים כל התורה והמצוות. ככל שהיסודות מזוככים

השמחה בהלולא דרבי שמעון בר יוחאי אם כבר היא מקבלת, ונודע מהאר"י ז"ל וישאר גדולים שהוא דבר גדול מאד, עוד מבאר בזה טעם נפלא מצד דברי רבנו ז"ל, שזה מחמת שבאמת היו צריכים כל נפשות ישראל (שהם חלקי אלוקי ממעל) להיות קדושים בקדש קדשתי עד שתופיע להם השנה תורתו שבנסתר שזכה לשאב מהמעין והנחל הנובע ויוצא מקדש הקדשים ... אבל מחמת שלא כל אדם זוכה, ועל רבם ככלם שוטף ועובר... שאין להאריך בזה, מוכרחים על כל פנים לקים מצות "ובו תדבק" כפרוש חכמינו ז"ל 'הדבק בחכמים' וכו'. וכל הדבקות והקשר בהצדיק הוא על ידי מדות האהבה שממשיך האדם על עצמו כמבאר בדברי רבנו ז"ל (מהכתוב "ונפשו קשורה בנפשו"). ותרנומו: 'חביבא לה כנפשיה'. והאהבה היא הגורמת השמחה בלב (כמבאר גם בזה מדבריו הקדושים), ובפרט ביום עלייתו בכל שנה לתורה והשנה חדשה, שזה נקרא יום חתנתו (חתנה והלולא בביתו) עם התורה שנקראה בשם בלה כנודע. ובפי השמחה וההתקשרות בו שזוכה כל אחד, בן זוכה גם בן למה שזוכה...

[כוכבי אור הגה"ק ראב"ן זיעא ח"ו יז']

יותר, מרגישים יותר את הקשר עם ה', לכן ה' ציוה אותנו ולדבקה בו, להדבק בצדיקים ותלמידי חכמים אמיתיים, אשר הם זיכנו את עצמם לגמרי מארבעת היסודות ויכולים להדבק בשכינה, הם יכולים להכנס באש אוכלה, בלי להיכוות ולהינזק. ואנחנו צריכים להיות קשורים איתם יחד, כדי שזה ישפיע עלינו, וגם אנחנו נזכה לדבוק בה..."

"אבל איך נהיה קשורים איתם??? הרי אנחנו רחוקים מהם כרחוק מזרח ממערב?! איפה אנחנו ואיפה הם? קטע אותו ישראל בפליאה..."

היה זה לאחר תפילת שחרית של יום ראשון, שבוע לפני ל"ג בעומר. אברימי, חזקי, דודי, מ'ועד שלישי', נעמדו בכניסה לבית המדרש, משוחחים בקולניות תוך כדי שהם חולצים את התפילין. איזה פספוס... השנה לא נהיה אצל ר' שימעון כמה חבל...

אברימי המשיך... תוך כדי שהוא זורה מלח על הפצעים: "זוכרים איזה 'מצב' היה שנה שעברה אצל ר' מיילך בשאגות 'יבטל', זה היה גישמ'ק עצום...". השניים הנהנו בהסכמה, וחזקי הוסיף: בדיוק השנה יוצאים ל'שידוכים', כמה חבל שא"א לנסוע להתפלל אצל ר' שימעון. היי... חברים, שכחתם את האוהל של 'אור הרשב"י, איזה קיגל ושניצלם, 'יואלי קליין', ואהרלה סאמט', תכלס', אין כמו ר' שימעון, ימ"ש של החיזב'לה, כזה יום להרוס, אני מקוה שבישיבה נארגן איזה משהו, כמובן בלי להשוות למירון". סיים אברימי כשדוק של עצב נמשך בקולו...

ישראל כנס לסדר א' והתיישב ליד חיים החברותא, "נו... מה אתה אומר?! השנה לא תסע למירון? אהה...". חיים הרהר בשתיקה, מה אתה חושב שם? זה נראה שאתה בצער מזה שלא יהיה 'מירון' השנה, אבל אני לא מבין, מה כ"כ מצער אותך? עדיין לא התחלת שידוכים, ואתה לא נראה לי אחד שמחפש 'ריגושים', כמו ר' מיילך וכדו', על האוהל של 'אור הרשב"י אין מה לדבר בכלל, אז מדוע זה תופס אותך בכלל? ואולי תסביר לי בכלל? למה נוסעים למירון? לא חבל על הזמן? ... חיים הקשיב וענה בסתמיות, "למה נוסעים?!" זה כתוב ב'שער הכוונות' אהה... בטח לעשות 'יחודים' ו'תיקונים' של 'מקובלים'... מה זה קשור אלינו?"

"לא! ר' חיים ויטאל' כותב, שנהגו ישראל ללכת למירון, 'לאכול לשתות, ולשמוח שם'.

"אתה שומע ישראל?! לא להתפלל, לא לעשות 'תיקונים', ולא להגיד 'תהילים', לאכול, לשתות, ולשמוח!"

"אתה בטוח שזה מה שכתוב שם?! אני לא מבין

המשך מעמוד קודם

אשר כידוע הנגלה נקרא "גופי התורה" והסוד הוא "נשמת התורה" ובחיבור לנשמת התורה יוכל להבחין בין אמת לשקר מה מחבר אותו יותר לקדב"ה ולחיות אמיתית בקיום התורה, ולשמוח מעומק הלב שלא שם חלקנו כהם וכו'.

ובאמת שלא יצאנו ידי חובה בביאור הדברים, אלא שלא שיך להרחיב יותר מאפס מקום על כן ארמוז בקצרה ב' עניינים בבחינת תן להכם וכו'.

א. אף שהובא כאן ענין שכחת התורה במה ששייך לחילוקי דעות, עיקר המכוון באמת לרפואת עניין זה בשורשו, מה ששייך לכל אחד ואחד, לראות שהחיבור שלו לקיום התורה הוא מעומק הנשמה ובחיות הלב, והוא עניין

הצדיקים בעצמן הרבה יותר ממה שיועיל מה שמשיג בהבנת הדברים, ובוזה שונה מהנגלה בתורה שעיקר התועלת ממה שלומד ומשיג ולא העיקר מה שמתדבק בקדושת חכמי הגמרא והפוסקים, וקיצרתי, והבן הדברים, השי"ת יזכנו להתדבק באורו הבהיר של התנא האלוקי רשב"י ע"ה ובגילוי ספר הזוה"ק עם עצות הצדיקים שהמשיכו אור זה למעשה ממש נזכה להינצל משכחת התורה ולצאת מן הגלות במהרה ברחמי אכ"ר.

עקב קוצר הגיליון וההכרח לקצר במקום שאמרו להאריך, לבאר יסודות אלו על נכון, יתקיים שיחה משלימה ע"ה הרב הגאון שליט"א בשבוע הקרוב בקו 'בני עליה'. שמעו ותחי נפשכם.

שלום וברכה.

רציתי לשאול, במוצאי שבת יחול ל"ג בעומר, והדברים ידועים שבים זה יש שמחה עצומה, בפרט בהר הקודש מירון אשר שם השמחה מרקיעה שחקים. ואני לא מבין את השמחה הגדולה, לשמחה זו מה עושה? הרי ביום זה הסתלק רשב"י זה אמור להיות יום של צער ולא של שמחה?
אשמח אם תוכלו להאיר את עיני בעניין זה.

תשובת אחד מחשובי התלמידי חכמים שליט"א:

אכן השמחה ביום ל"ג בעומר בכל העולם ובפרט במקום גזית רבי שמעון בר יוחאי הינה תופעה שאין דומה לה. וכמובא בכתבי האר"י: "גם העיד הרב אברהם הלוי כי הוא היה נוהג לומר תמיד נחם בברכת תשכון, כשסיים התפילה אמר לו מורי זלה"ה משם רשב"י הקבור שם, אמור לאיש הזה למה הוא אמר נחם ב"יום שמחתי" לכן יהיה בנחמה בזמן קרוב, וכן לא יצא חודש עד שמת בנו הגדול וקיבל כוס תנחומים עליו". וא"כ חשוב שנדע לשמוח ולהעריך כראוי את היום הגדול הזה.

המנהג לעלות לציון הרשב"י ביום ההילולא לעסוק שם בתורתו, מלווה את ישראל מאז ומעולם. כך נהגו בארץ ישראל בכל הדורות, והיו באים רבים גם מארצות אחרות, כפי שמתאר בהרחבה ר' יצחק בן מוהרנ"ת במכתב י"א משנת תרכ"ט. האר"י הקדוש מספר שכשהגיע לארץ לפני כארבע מאות חמישים שנה נתוודע למנהג וותיק זה. כבר בזמן האמוראים היה נהוג "שביום שמת בו אדם גדול קובעים אותו לכבודו, ומדי שנה בשנה כשמיגיע אותו יום מתקבצים תלמידי חכמים מכל סביביו ובאים על קברו עם שאר העם להושיב ישיבה שם", כפי שמביא רש"י ביבמות מדברי תשובת הגאונים.

ממנהג קדמון זה נותר בקרב כלל ישראל רק יומא דהילולא דרשב"י, ובוודאי יש דברים בגו, וכלשון הגמרא

בפסחים שבני ישראל גם אם לא נביאים הם, בני נביאים הם. וכמובן, עניין השמחה התופס מקום חשוב כל כך דווקא בהילולא דרשב"י למד שיש כאן עניין עמוק שאינו מצוי בשאר הגדולים.

והנה, רבותינו התייחסו לנושא בהרחבה מזוויות שונות. על עצם השאלה מדוע יום פטירת צדיק אינו זמן של צער, הרחיב ר' יהונתן אייבשיץ זצ"ל ב"עירות דבש" וכתב: "... צדיקים השלמים שמתתם לטובה ולקניין שלימות, וביום שמת רשב"י קראו בזוהר (חלק ג' דף רצ"א ע"א) הילולא דרשב"י, אין זה איתרע מזלו כלל, ואדרבה יקרה ביום שמולו לטוב כי טבא הוא, ולכן ממלא הקב"ה שנותיהם של צדיקים מיום ליום וכו'".

מצאנו מאידך שקבעו תענית ביום מיתת צדיקים כמו ב'ז' אדר פטירת משה רבינו וכן ראש חודש אב שהוא יום פטירת אהרן הכהן, על שאלה זו כתב בספר 'פרי צדיק' (ויקרא, ל"ג בעומר וסיום הש"ס, אות א') שהוא דווקא בצדיקים שהיו משורש תורה שבכתב וכו' ורבי עקיבא היה משורש תושבע"פ ורשב"י תלמידו וכו'.

ובאמת ניתן למצוא בדברי רבותינו שבכל הדורות פלפולים רבים בעניינים אלו, כל אחד כפי חלקו בתורה, ובוודאי יש מקום חשוב לכל בירורי ההלכה, שאלות בגדרי

'אל תיטוש', ונידוני השקפה רבים, והמתעניין ימצא.

🕒

אך לדעתי צריך להיזהר מאוד מלהרבות בדיונים אלו, המרחיקים מן העיקר. משל למה הדבר דומה, לבן יחיד שאביו נפטר והוריש לו הון עתק, ובאו ואמרו לו "דע לך, שעליך לברך גם ברוך דין האמת וגם הטוב והמטיב". הנער הזדעזע מהרעיון שעליו לברך הטוב והמטיב בפטירת אביו, והחל לעסוק בדיונים ובירורים האם הוא חייב לברך, וכיצד ייתכן שכשאביו האהוב נפטר יברך כזו ברכה.

בין כך ובין כך, לא טרח להבין מהי ירושתו, כיצד יישמר את אותם נכסים רבים לבל יאבדו, ובעיקר למה אביו ייעד את אותה עשירות, שכעת הוא אחראי וממונה עליה...

העובדה שמנהג ישראל לשמוח בתכלית בהילולא דרשב"י, וכפי שלימדוננו רבותינו וראינו בכל הדורות, אינה אמורה להיות פתח לבירור הלכתי בגדרי הטוב והמטיב או דין האמת, אם לקבוע תענית או לחלק ח"י רוטעל. היא אמורה ומסוגלת לחבר אותנו, לפתוח לנו חריץ צר אל עבר אותו אור מופלא שהושג והתגלה על ידי רשב"י והושלם בל"ג בעומר.

הנושא חובק עולמות טמירים ורחבים, ובוודאי אין באפשרות מאמר קצר להקיף דברים כאלו, ואפילו בתכלית הקיצור. ורק נאמר כמה מילים שיוכלו להוות נקודת פתיחה למעיניים.

🕒

בפתיחת הספר 'ליקוטי מוהר"י' ישנו מאמר עמוק השופך אור על מקומו של רשב"י בעולם:

"רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו. כמובא בדברי רז"ל (שבת קלח ב) כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל, ואמר רשב"י שלא תשתכח שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו. וכמבואר בזוהר (נשא סוף קכד ע"ב) בהאי חיבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא.

ועתה בוא וראה והבן נפלאות נסתרות של תורתנו הקדושה. כי על כן סמך ר' שמעון בן יוחאי עצמו על זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו. כי באמת בזה הפסוק בעצמו מרומז ונסתר סוד הזה. שע"י זרעו של יוחאי שהוא רשב"י, על ידו לא תשתכח התורה מישראל.

כי סופי תיבות של זה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו הם אותיות יוחאי. וזה שמרומז ומגלה הפסוק כי לא תשכח מפי זרעו מפי זרעו דייקא היינו מפי זרעו של זה בעצמו, שהוא מרומז ונסתר בזה הפסוק. שהוא התנא יוחאי. כי ע"י זרעו של יוחאי שמרומז בזה הפסוק בס"ת כנ"ל. שהוא רשב"י, על ידו לא תשכח התורה כי בזוהר דא יפקון מן גלותא כנ"ל. וכו'.

🕒

באידרא זוטא מתואר יום הסתלקותו של רשב"י, ומוצאים שם נקודה מעניינת: "אמר רבי שמעון: הא השתא שעתא דרעותא הוא, ואנא בעינא למיעל בלא כיסופא לעלמא דאתי, והא מילין קדישין דלא גליאן עד השתא בעינא לגלאה קמי שכנתא, דלא יימרון דהא בגרעותא אסתלקנא מעלמא. ועד כען טמירין הוא בליבאי, למיעל בהו לעלמא דאתי".

רשב"י השלים את המשימה, הוריש לנו את הכל ולא הותיר לעצמו דבר שלא גילה. בל נהיה כאותו בן יורש, שמרוב העסק בניסיון לברר אם עליו לשמוח או להיות עצוב, שכח לנחול את הירושה... תורתו מגן היא לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדינו, כי לא תשכח מפי זרעו.

אור עיני שעמתי מן הדבש

וְזֶה בְּחִינַת ל"ג בְּעֹמֶר שֶׁהוּא הִלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי שְׁנוּהֲגִין בּוֹ בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל שְׁמִיחָה גְדוֹלָה, כִּי רַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי הוּא בְּבְחִינַת הַתְּעוֹרָרוֹת הַשָּׁנָה, כִּי מִבְּאֵר בְּדִבְרֵי רַבְּנּוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָּה שְׂרַבִּי שְׁמֵעוֹן הוּא בְּחִינַת עֵיר וְקָדִישׁ מִן שְׁמֵיָא נְחִית שֶׁהוּא רָאשֵׁי תְבוֹת שְׁמֵעוֹן. עֵיר וְקָדִישׁ דִּיקָא בְּחִינַת הַתְּעוֹרָרוֹת הַשָּׁנָה, כִּי עֵיר הוּא הִפֵּךְ הַשָּׁנָה.

וְעַל כֵּן עוֹשֵׂין שְׁמִיחָה גְדוֹלָה בְּיוֹם הַסְתַּלְקוּתוֹ דִּיקָא שֶׁהוּא בִּל"ג בְּעֹמֶר. כִּי הַסְתַּלְקוּת הַצַּדִּיק עוֹשֶׂה תְקוּן גְּדוֹל מְאֹד בְּכָל הָעוֹלָמוֹת יוֹתֵר מִבְּחִינּוֹ, כִּי גְדוֹלִים צַדִּיקִים בְּמִיתַתָּן יוֹתֵר מִבְּחִינֵיהֶם וְהֵם מִתְקַנְּנִין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּמִיתַתָּן יוֹתֵר מִבְּחִינֵיהֶם וּמְכַנְּעִין הַסְטֵרָא אַחֲרָא וְהַקְלָפוֹת הַנֶּאֱחָזִין בְּנִשְׁמוֹת הַנְּפֻלוֹת בְּעוֹנוֹתֵיהֶם.

וְזֶהוּ בְּחִינַת הִלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי שְׁעוֹשֵׂין בְּיוֹם הַסְתַּלְקוּתוֹ דִּיקָא, כִּי דִיקָא עַל יְדֵי הַסְתַּלְקוּתוֹ הוּא מִתְקַן וּמִחֲזִיר בְּתִשְׁבּוּבָה נְפֻשׁוֹת רַבּוֹת יוֹתֵר כִּנְל, שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִתְרַבָּה הַשְׁמִיחָה בְּיוֹתֵר בְּחִינַת הַשְׁמִיחָה שְׁלֹעֲתִיד בַּעַת הַתְּחִיָּה.

כִּי אֵין שְׁמִיחָה לִפְנֵי יִתְבַּרְךָ כְּמוֹ בַּעַת שְׁמִחֲזִירִין אֱלִיו וְיִתְבַּרְךָ נִדְחִים דְּהֵינּוּ כְּשִׁמְחֲזִירִין בְּתִשְׁבּוּבָה אֵת הַרְחוּקִים מֵאֵד לָהּ יִתְבַּרְךָ כִּי ה' יִתְבַּרְךָ חֲפֵץ חֶסֶד הוּא וְהוּא צוּפֶה לְרָשָׁע וְחֲפֵץ בְּהַצְדָּקוֹ. וְעַל כֵּן עַל יְדֵי שֶׁהַצַּדִּיק מַעֲלֶה וּמִתְקַן כְּמָה נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל וּמִחֲזִירֵם אֱלִיו יִתְבַּרְךָ עַל יְדֵי זֶה נִגְדַּלְת הַשְׁמִיחָה מֵאֵד מֵאֵד וְזֶהוּ בְּחִינַת הַשְׁמִיחָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל הִלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמֵעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּיוֹם הַסְתַּלְקוּתוֹ הַקָּדוֹשׁ בִּלְג בְּעֹמֶר שְׁאֵז עוֹלִין וְנִתְמַקְנִין וְחֲזִירִין בְּתִשְׁבּוּבָה כְּמָה רְחוּקִים שֶׁעַל יְדֵי זֶה נִגְדַּלְת הַשְׁמִיחָה מֵאֵד מֵאֵד כִּנְל: (עיי"ש בפנים באריכות נועם כל הסוד של הילולת התנא האלוקי, אוצרות חיים ומרפא לנפש, ועירב לך לעד!)

(ליקוטי הלכות הל' נזיקין הל' ג')

המחדש בטובו

חדשות ועידכונים מהנעשה והנשמע

והיה כל מבקש ה'

בקושי חלפו להן תקופה קצרה מאז נחנכו הזיכרונות השבועיים של אגודת 'נכספה' ושמען הטוב נודף למרחקים.

זיץ' בליל שישי' משפט שטומן בחובה הרבה... ליל שישי' הנפש מתחילה להתעורר להתגעגע למשהו עמוק יותר, למשהו פנימי, חיבור וקשר להקדב"ה לתורה ולעבודת ה', הרוב הממלאים את רחובות קריה לא מודעים לתחושת החיפוש המקננת בקרבם, מחפשת את האור וחיות שתאיר את הנשמה באור יקרות, אך באותה שעה מתקבצים עשרות בחורים במקומות שונים בארץ ממלאים את אסמיהם שבע, מרוויים את נשמתם מהמעין הנובע מוצאים את שאהבה נפשם החיבור האמיתי והמחיה של כל אחד להקדב"ה, חיבור ואהבה עד אין קץ לתורה"ק, ותענוג בכל מצווה.

התחדשות מיוחדת שררה בשבוע האחרון בזיץ' בב"ש כשהרה"ג ר' חיים יצחק לפקביץ שליט"א הגיע לדבר, ר' חיים יצחק שליט"א שהוא עצמו נכד של רביה"ק התגלה לאור הזך והמאיר אך לפני כמה שנים. בתקופה האחרונה מתמודד הוא מרה עם

ישמח לב מבקשי ה'. אחר הרבה צפייה רבה הודפס מחדש הספר 'חיי נפש'.

מעיקרי היסודות בתורה"ק ומשנה תוקף מתחזקים הדברים במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זי"ע הוא עניין ההתקשרות והביטול לצדיקים.

הסוגיא של התקשרות ודבקות בצדיקים הוא מהדברים הצריכים לימוד מעמיק, וסביב קוטב זה הולך הספר 'חיי נפש'. החיבור אמנם קטן הוא יחסית בכמות אך עשיר ורחב מאוד באיכות, חברו הגה"ח ר' גדליה קניג זצ"ל, וגדולי וענקי דורו כתבו מכתבי המלצה נלהבים על חיבור זה.

החיבור מבוסס על הספר 'נפש החיים' לרבי חיים מוולאזין זי"ע (בעיקר בשער ג' פרק ט') בו מתבאר על נכון כל הנושא הבורע כ"כ בחסידות ברסלב 'צדיק' מה מקומו של הצדיק, ומה היחס והביטוי הנכון שאנו רואים בתורתנו הק' על נושא ה'צדיק'.

הביאו ברכה לבתיכם.

לקבלת הקונטרס 0583250032 / 0556772983

ה'מחלה' ה"י אך לנגד כל התחזיות מסתובב ר' חיים יצחק שליט"א ומקריין אמונה אור ושמחה על כל סובביו, בצורה שלא תאמן. כשכל הנפש עמו רואה נכוחה את כוח הצדיק הגדול המסוגל להזרים חיות ותקווה בכל מצב ובכל זמן שהוא.

לתועלת הרבים אנו מפרסמים כאן את המקומות בהם מתקיימים הזיכרונות. (בכוונתנו לפתוח בעז"ה עוד זיכרונות ברחבי הארץ בעקבות הדרישה הגדולה המגיעה מהציבור, וכולנו תפילה שנוכל בקרוב לבשר ע"כ.)

ירושלים: ביהמ"ד 'נועם ה' רחוב אביתר הכהן 9

ירושלים: ביהמ"ד 'החזיקו עצמם יחד' רח' יוסף בן מתתיהו 10

בני ברק: ביהמ"ד 'משיבת נפש' חזון איש 12

בית שמש: ביהמ"ד 'ברסלב' רח' נחל לכיש 32

מירון: במרפסת הכהנים בחדר האחרון (במירון) תחדש הזיץ' רק אחר ימי הספירה

כמו"כ מתקיים שיעור שבועי **במודיעין עילית** בביהמ"ד בני תורה-חפציבה רח' הרב אלישיב 10 ביום חמישי, בשעה 9:00

נהנת מהעלון?

רוצה לזכות גם את שכניך וידידך?

בעז"ה מהיום תוכל לקבל את העלון הנפלא **'אותן אבקש'** ישירות אליך בדמי השתתפות סמלית של הדפסת העלונים + דמי משלוח. לתשומת לב-מתכונת ההפצה של העלון יתבצע מהיום רק במתכונת זו.

היה שותף וטול חלק בזיכוי הרבים הגדול והיה בכלל מצדיקי הרבים ככוכבים המזהירים כזוהר הרקיע.

בנטילת חלק בסכומים הבאים תוכל לזכות לקבל את העלונים אליך לבית, להפיצם ולחלקם ביעקב. או לחילופין לתרום זכות מספר עלונים אלו ולזכות יהודים אחרים

תומך נאמן | 35 ₪

זכות של 50 עלונים פעמיים בחודש

מזכה הרבים | 60 ₪

זכות של 100 עלונים פעמיים בחודש

עמוד התווך | 100 ₪

200 עלונים פעמיים בחודש

עיר של תורה | 200 ₪

זכות הפצת העלון הנפלא בעיר שלמה

להצטרפות

'קו בני עליה' שולחה 80

המה מעידים

מפיהם ומפי כתבם

של רבותינו זצוקללה"ו ויבדלחט"א

הגאון הגדול
ר' יאשיע בער זצ"ל
סולובייצ'יק זצ"ל

הגאון הגדול
ר' יאשיע בער זצ"ל
הבית הלוי

הגאון הגדול
ר' חיים סולובייצ'יק זצ"ל

המכתב נמצא כהיום בעיבודו של הגה"ח ר' נתן צבי קניג זצ"ל.

ה'בית הלוי' ר' יאשיע בער מבריסק זצ"ל היה רגיל ללמוד הרבה בספרי רבינו הק' ותלמידיו

(מפי הגאון הגדול רבי דוד סולובייצ'יק זצ"ל - הודפס בשמו בחייו לפני שנים רבות בספר 'שבחו של צדיק')

בחתונה של אחד מבני הגה"ח ר' נתן צבי קניג זצ"ל הגיע ר' דוד סולובייצ'יק זצ"ל לשמש כ'מסדר קידושין' נישא אליו ר' נתן צבי עם ההמלצה של סבו הגה"ח מבריסק זצ"ל נענה לו ר' דוד 'מה אתה רוצה הסכמה על הרה"ק' ר' נחמן מברסלב?! אצל אבי וסבי היה ר' נחמן מאוד חשוב (בארץ טאט'ן און בארן זייד'ן איז ר' נחמן גיווען גאר חשוב).

כידוע, היסוד הראשון של הרעיון והמושג של 'כולל' היה באומן. שם הגו כמה חסידי ברסלב רעיון לפיו ידאגו לכל הוצאותיהם של עובדי ה' שפרשו לגמרי מכל הבלי העוה"ז, והשקיעו את עצמם לחלוטין בתורה ועבודה (דבר שהיה שם בשפע... ובמושגים מבהילים)

במהלך נידודם של שני הגאונים ר' מרדכי האלברשטט זצ"ל דיין בעיר סוקולוב, והגאון החסיד ר' געצ' לטובת ה'כולל' שנקרא 'אנשי מעמד' הגיעו לבית מדרשו של הגאון ר' חיים בריסקער זצ"ל

ר' געצ' נעמד להתפלל כדרכם של חסידי ברסלב בהתלהבות ודבקות עצומה, הגה"ח זצ"ל יצא מהתפעלות מתפילתו והתבטא ש'תפילה כזו לא ראה מעולם! אחר העניק ר' חיים זצ"ל מכתב המלצה מיוחדת ונלבבת לטובת הכולל 'אנשי מעמד' בו הוא מאריך בשבחם של חסידי ברסלב.